

Den grundlovsstridige valglov

Vejjen Frem

RESPOLITISK UGBLAD

Nr. 48

37. årgang

27. november 1971

„Onde Helge“ ER NU BOLIGMINISTER

Af Niels Mølgaard, civilingeniør, medlem af Retsforbundets forretningsudvalg.

Hvor er det synd for de danske borgere, at boligproblemet løsnes nu efter skal udskydes.

Hvor er det beskæmmende, at vi efter en gang har fået os en boligminister, der tilsyneladende tror, at boligproblemet skal ændres ad reguleringen, tilskudenes og markedsforvridningens vej.

Hvor er det sørgeligt, at endnu en socialdemokratisk boligminister helt overser det sociale fundamentele forhold, at tilskud til boligbyggeri, boligsikring og andre former for støtte til lejerne kun gør det muligt at presse omkostningerne endnu højere i vejret for byggeriet – og at lejerne selvrigtig fortsat vil få lov til at betale lige akkurat hvad de

overhovedet formår at punge ud med, men med dette beløb forhøjet med tilskudsbeløbs provenu.

Ikke for spekulanterne

Boligmarkedet skulle og burde forlængst være frigivet. Ikke til glæde for grundejerne og spekulanter. Enhver kroners fortjeneste, de måtte få – alt andet lige – ved et sådant skridt, måtte lynhurtigt indtrædes til samfundskasserne. Så ville alle kunne få glæde af dette beløb ved de skattelettelser, det ville muliggøre. I hvert fald alle, der betaler skat – og hvem – bortset fra millionærerne – gør ikke det?

Beskatning af jordværdistigningerne er løst.

Så vil unge og gamle få en lige ret til den boligmasse, vi råder over. Så ville vi sikre, at boligmassen udnyttes rigtigt. Ældre,

enlige damer, for hvem det kniber at overkomme rengøring m. v. i deres 5-vejersers lejligheder, vil få råd til at skifte dem ud med moderne indrettede og let overkommelige 2- eller 2½-vejersers lejligheder, medens børnene, unge familier får mulighed for at skaffe sig en stor lejlighed med et rum til hvert familiemedlem til en overkommelig pris. Og nybyggeriet vil blive aflastet – og tvunget ned i et rimeligt prisniveau.

Markedsmekanismen

Det er så enkelt, at de markedsmekanismer, der på alle andre områder skaffer os billige og gode varer ad konkurrencens vej, også må have lov til at komme til udfoldelse inden for boligsektoren. Og at man for at undgå sociale skævheder og urimelig spekulation må sætte ind over for

(Fortsættes side 8)

Omfattende skriftveksling i valglovsagen ved Østre Landstret

I mandags blev holdt det andet retsmøde i valglovsagen ved Østre Landstret. Landstretsagfører Lars O. Grønberg afleverede sin replik til kammeradvokatens svarskrift.

Som det vil erindres, bestred kammeradvokaten i sit svarskrift, at valglovens § 43, stk. 1 (spærrereglerne) er i strid med grundlovens § 31, stk. 2. Grundloven foreskriver ikke anvendelse af matematisk nøjagtig fordeling af mandaterne efter forholdsstal, og denne beregningsmåde er intet steds forudsat i forarbejderne til 1915-grundloven eller senere grundlove, hævdede kammeradvokaten på indenrigsministerens vegne.

Sagsøgeren kan ikke finde støtte i udtrykket „ligelig repræsentation“ i grundlovens § 31, stk. 2, hævdede kammeradvokaten videre. Ordet „ligelig“ betyder rent sprogligt noget helt andet end ordet „forholdsmæssigt“, og der kan i udtrykket „ligelig repræsentation“ ikke forfolkes andet og mere end dette, at vilkårene for partiene skal være ens.

Hensigten at beskytte mindretal

Hertil siger Grønberg i sin replik, at grdl. § 31, stk. 2 udtrykkeligt bestemmer, at valgloven ved fastsættelsen af valgmanden skal sikre 1) ligelig repræsentation 2) af de forskellige anskuelser blandt vælgerne 3) ved forholdstalsvalgmanden. Og disse begrænsninger i lovgivningsmagtens kompetence tjener netop til at beskytte mindretal blandt vælgerne imod overgreb fra folketingsmajoritets side.

Den eneste valgmand, der er i overensstemmelse med grdl. § 31, stk. 2, er en valgmand, der sikrer, at et parti (eller en person)

LANDBRUG

I EEC

Der sker sandelig noget inden for Fællesmarkedets landbrug. F. eks. vedtog man i 1969 en plan om at mindske mælkeproduktionen i EEC, naturligvis med de så stærkt omtalte smørberge som baggrund. Metoden bestod i at give en landmand 200 dollars for hver ko, han lod slagte, og ligeledes 200 dollars for hver ko, hvis mælk ikke blev sendt på markedet. Det er især bønderne i Vesttyskland og Frankrig, der har udnyttet denne ordning, som i de to år den har fungeret, har givet bønderne i EEC 47.000.000 dollars i nedslagningspenge for nedslagtning af 235.000 køer.

Fællesmarkedet har også en overproduktion af korn. I finansåret 1970-71 sendte EEC 1.035.000 tons hvede til 18 lande og tre internationale organisationer, nemlig samme mængder, som man har givet de sidste tre år. Blandt modtagerne kan nævnes: Tyrkiet, Peru, Jordan, Pakistan, Indonesien, Marokko, Tunesien, er.

bliet repræsenteret i folketinget, blot det opstår 1/175 af de afgivne stemmer, siger Grønberg.

„Ligelig“ betyder naturligvis mere end „ens“ vilkår, fortæller Grønberg, for ellers måtte jo til eksempel en spærregel på 17 pct. være grundlovsmedholdelig, hvis den blot gjaldt alle partier. Han opfordrer på denne baggrund indenrigsministeren til at oplyse, om grundlovens § 31 efter ministerens fortolkning da slet ikke sætter grænser for lovgivningsmagts kompetence til at fastsætte spærreregler, og i bekræftende fald da hvilke.

Grundlovsgrænserne har ved anvendelsen af ordet „ligelig“ forbindelse med forskellige anskuelser og forholdstalsvalgmanden villet sikre nye anskuelser blandt vælgerne mulighed for at blive repræsenteret i folketinget. Nye anskuelser deles ofteet kun af et mindretal i begyndelsen, oplyser Grønberg. T. eks. var Socialdemokratiet ved sin første indtræden i folketinget kun repræsenteret af to folketingsmedlemmer.

Professorens politiske skøn

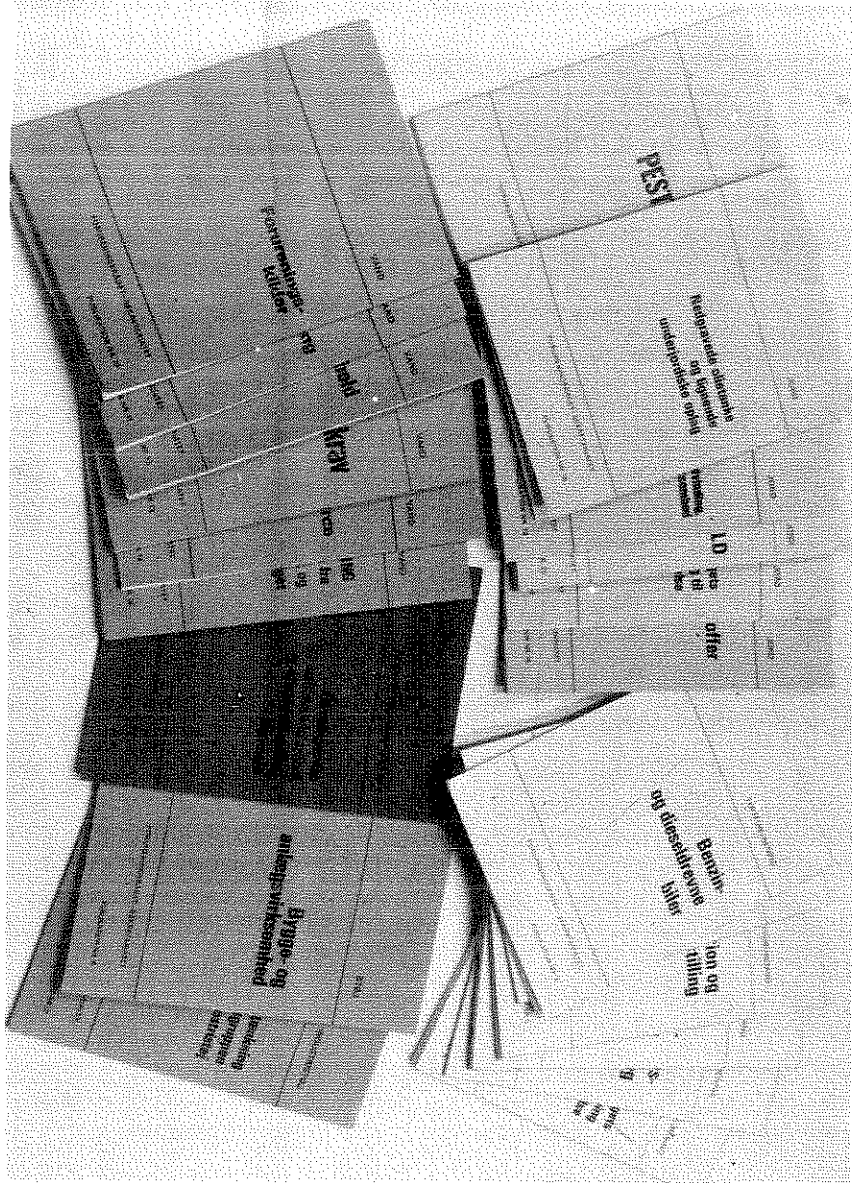
De begyndelser, som professor, dr. jur. Max Sørensen i sin „statsforfatningsret“ giver for „spærrereglerne“, er hensigtsmæssighedsbetragtninger ud fra et politisk skøn, siger Grønberg. Man kunne lige så godt have indført en ordning, hvorefter det største parti forlovs blev tildelt 10 mandater med det formål at sikre et regeringsdygtigt flertal.

„Spærrereglerne“ er et udtryk for de største politiske partiers ønske om at udelukke de små partier fra folketinget og de deraf følgende kommunikationsmuligheder til vælgerne. Siden 1960 har spærrereglerne udelukket et sådant stigende antal stemmer fra repræsentation. I 1960 var det 79.628, i 1971 ikke færre end 199.589. I løbet af de sidste elleve år er ialt 563.005 stemmer blevet udelukket fra repræsentation.

Danmarks Radio inddrages i retssagen

Ved afleveringen af sin replik begærede hr. Grønberg retfærdig kendelse for, at Danmarks Radio ved forvaltningen af radiospreddningsloven ikke – så længe denne sag står på – bør udelukke enkelte politiske partier fra deltagelse i udsendelser i radio og TV om emner af udvalgs- og indenrigspolitisk art, blot fordi disse partier ikke er repræsenteret i folketinget. – Det er for et demokratisk samfund af afgørende betydning, at alle anskuelser kommer til orde i den offentlige debat, herunder særligt i radio og TV, ikke blot i forbindelse med et folketingsvalg, men også i tidsrummet mellem to valg, siger Lars O. Grønberg i sit brev til Østre Landstret.

Pov-

I „VEJEN FREM“s kronik skriver J. P. Skov om forurening, forurening, realitet og politisk stof har han kaldt den, og redaktøren betragter den meget gerne som et diskussionsoplæg.

VEJEN FREM

Redaktion og ekspedition:
Kroghsgade 1, 2100 Kbh. Ø. - Tlf. (01) TRia 1457 - Giro 7835
Kontortid: Mandag-fredag 10-15. Lørdag er kontoret lukket.
ANNONCER: 60 ore pr. mm plus evt. særlig placering

REDAKTION:
Vilh. Hellmann
Erik S. Romm ansvarshavende.
Poul Westergaard
ABONNEMENT:
Kr. 52,00 pr. år
Kr. 15,00 pr. kvartal
Løssalg: Kr. 1,50 pr. nummer
Trykt i Provins-Trykkeriet, Vordingborg - offset-afd.

VI BYGGER IKKE FOR Mennesker

DET SNER, og det har det efterhånden gjort i adskillige dage med korte mellemrum. Endnu engang har vi haft lejlighed til at konstatere, at når vejrguderne for alvor går i gang, er der ikke meget, vi kan foretage os, andet altså end det, som vore forfædre, ja da også vore forældre gjorde i en lignende situation, nemlig gå i hi og vente på bedre tider. Men der er en forskel. De kunne roligt og trygt sidde inden døre og vente på, at det onde vejr rasen skulle tage af. Den ro og tryghed har den samme udvikling, som vi ellers til daglig er så glade for, berøvet de fleste af os.

Det er makabert at læse om, hvad et jysk alderdomshjem har måttet udsætte sine beboere for, mens uvejret rasede, især da, når man betænker, at de gamle mennesker, som bor på hjemmet, netop er kommet der for at blive beskyttet mod og hjulpet af - på samme tid - det moderne samfund. 4 meter høje snedriver forhindrede kontakten med omverdenen, og da også telefonen holdt op med at fungere - også en følge af uvejret - var isolationen fuldkommen. Den elektriske strøm svigtede naturligvis - hvordan skulle det kunne undgås, når den føres frem i spinkle luftledninger, som i reglen bliver stormens første bytte.

DANSK bolig- og institutionsbyggeri er ved at blive verdensfjernt, samtidig med at det ligger under for trangen til en prestige-udformning, der gør især det sociale byggeri kolossalt dyrt, samtidig med at man skaber et miljø, der i bedste fald er fremmed for de mange, der må henvises til sociale institutioner. Det må være naturligt at stille det spørgsmål, hvordan man kan planlægge et hjem for gamle mennesker, og samtidig lade hele driften være afhængig af noget så usolidt som elektrisk kraft? I samme øjeblik den svigter, kan hjemmet ikke opvarmes, for man kan naturligvis ikke i en fin institution placere noget så gammeldags som en fire-fem kakkellovne. Ikke nok med det, men også madlavningen bliver umuliggjort, for den foregår på elektriske komfurer, og der er ikke taget højde for den mulighed, at strømmen en dag kan svigte.

DER ER NOGET fundamentalt galt i den planlægning, der ligger bag sådanne byggerier. Det ses også deraf, at mange af de gamle, som må tilbringe en årrække på en sådan institution, kommer til at fryse åndeligt - f. eks. kan man betragte et værelse, hvor beboeren har fået lov at anbringe nogle af sine egne møbler. Der kan herske et skrigende misforhold mellem de offentligt anskaffede møbler og beboernes egne, prøvede ting, og måske har fulgt ham eller hende gennem et langt liv og gjort god tjeneste.

Selvfølgelig er der undtagelser, forhæbentlig endda mange af dem, men det ændrer ikke ved den kendsgerning, at vi bygger forkert, samtidig med at mange af beboerne behandles så man bliver fiov ved at overvære det. Den nedbrydning af den menneskelige værdighed, selvrespekten, der ikke sjældent foregår over for gamle, institutionsanbragte mennesker, kan være uhyggelig at iagttagge. Det burde være en selvfølge, at gamle medborgere ikke i deres livs aften skal føle, at de nyder nødsensbrød.

DET HAR IKKE kunnet undgås, at de alvorlige mangler ved moderne byggeri falder særlig stærkt i øjnene, hvor det, som i det her omtalte tilfælde drejer sig om et alderdomshjem. Men der bygges jo på samme måde alle andre steder. Hvad har arkitekterne tænkt sig, at man skal gøre, når man sidder i en moderne tre-værelsers lejlighed med elektrisk oplysning og komfur, i det øjeblik da strømmen svigter, måske endda for en længere periode? Ingen lys, ingen varme, vandvarer i køleskab og fryser fordærvs - ingen steder kan man søge hen, for den offentlige trafik er også afhængig af el-kraften i form af elektriske tog og elektrisk drevne trafiklys. Vi er simpelthen prisgivet.

Det må vel være mennesker, vi bygger for - lad os blive fri for det sterile, menneskefjendtlige og farlige byggeri, som neck er dyrt, men sandedig ikke dejligt.

ESR.

INGENIØRERNES ÅRSBERETNING

Erhvervsliv, fagforeninger og samfundet

Af civilingeniør Niels Mølgård, erhvervsorganisationsmedarbejder.

På det grandiose Hotel Sheraton-Copenhagen (enhver, der har været der, vil endnu kunne huske hotellet for dets regninger) holdt Teknikumingeniørernes fagforening, Ingeniør-Sammenslutningen forleden sin formenne årsfest. Ikke for sine medlemmer - dem var der ikke reserveret mange pladser til, og det var i grunden også overflødig, for deltagerprisen var sat på et så højt niveau for medlemmerne, at kun få ville drømme om at ofre det. Til gengæld var der hundreder af folketingsmænd, ministre og statslige og kommunale embedsmænd med betydelig indflydelse på samfundets anliggender inviteret med til denne fest for at kaste strålgens over selskabet - "duft fra Olymp" - og måske nok så meget for at knytte bånd mellem den kjære fagforening og de lovgivende og udførende magtinstanser. Skam ske den, der tænker ouden derom - men i Amerika - men i Amerika er det vist bl. a. det, der kaldes at drive "lobby-politik".

Ved denne utvivlsomt festlige - og for nogle interesser nok endnu mere utvivlsomt grvttige - lejlighed holdt Ingeniør-Sammenslutnings formand, direktør, ingeniør Erik Schou en større tale, sådan som det sig nu hører til ved den slags lejligheder. Ifølge organisations medlemsblad, Ingeniør- og Bygningvæsen, sagde han heri bl. a. følgende:

Ingeniører er - i bred almindelighed - realister. Det er et resultat af deres uddannelse og arbejde. - Vi er ikke i tvivl om, at en forsæt udvikling af vort samfund er helt afhængig af en fortsat udvikling af vort erhvervsliv og i særlig grad af industrien.

Se, det er ord, man ikke kan blive uenig med fagforeningsformanden i - bortset fra, at bemærkningen om ingeniørens realisme nok er lidt skrydende som generel standskarakteristik - men den er da også formuleret med et vist forbehold indbygget. Mon ingeniører er realister i voidsomt højere grad end andre - bortset fra, at der måske er flere i den kategori med realeksamen end blandt folk, som de er flest?

I hvert fald forekommer Erik Schous fortsættelse at afsløre visse mangler på realitetsans hos ham selv - på vegne hans organisation. Hør blot:

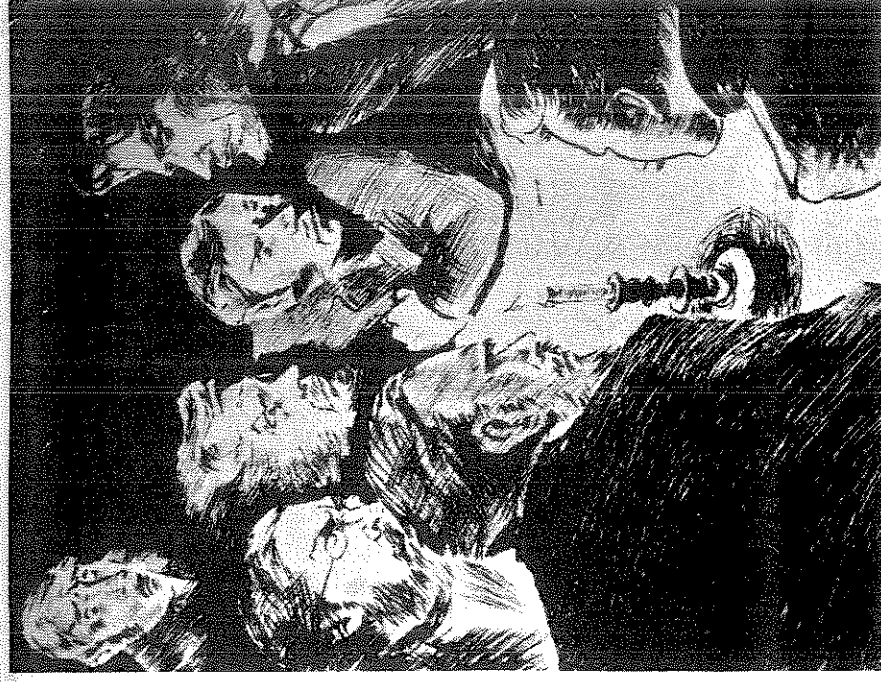
Med glæde har vi noteret, at den nye regering fra starten har understreget sin vilje til at støtte erhvervene. - Dette er nødvendigt, fordi man i store dele af erhvervet er ved at få den opfattelse, at Folketing og regering er hvervenes værste fjender.

Et skisma af denne art vil være uønsket og farligt, og det er re-

geringen, der har udspillet, hvis det skal undgås.

Man kan ikke blive uenig med Erik Schou i, at ethvert skisma mellem erhverv og det øvrige samfund såvel som mellem statsmagt og samfundsindvånere af enhver anden kategori er af det onde. Vi kan også erklære os enige i hans vurdering af, at adskillige erhvervsfolk - lævrigt med fuld føje - er på vej til at betragte regering og Folketing som erhvervenes værste fjender. De administrative og økonomiske byrder, man i årenes løb har læst set over på erhvervsudøvere, har haft et helt urimeligt format.

Men ussel mammon i form af erhvervsstøtte er ikke vejen til at bedre tingenes tilstand. Man gør ikke en begået uret mod erhvervene ved at have bebyrdet dem for hårdt indtil dato god igen ved at yde håndører i dag og fremtidig som statssubsidier - for det er beløb, der må tages andre steder fra, så der blot opstår ny uret, nye skismaer. I realiteten bliver der blot tale om at vælke ekstra byrder over på visse erhvervsgrøne for at favorisere andre. Det er at gøre ondt værre.

Diskussionen går livligt

GARN SMYRNA RYA
HT-Garn

H. Flytkjær
Bjerggade 2 - 3000 Helsingør
Telf. (03) 21 43 44

KR. HEDEBRANDT
Revisor

Petersborgvej 29, Tlf. (08) 12 31 12
9000 Aalborg

BØRGE BOESEN
Danske og udenlandske bøger.

B. T. CENTRALEN
Byen 2550

GUNNAR SØRENSEN

ALT I BL

Bispensgade 39 - Hjørring
Telf. 420

USA's politik uddyber kløften til u-landene

Latinamerika reagerer skarpt

Den nye epoke i international handels- og finanspolitik igangsat af president Nixon i midten af august fremkaldte et ranskrig fra de hårdest ramte industrilande. Hvad man havde været junk til at oversæse er, at for en række u-lande var konsekvensen af Washingtons „Ny Økonomiske Politik“ endnu mere følelige.

Været fik det ud over Latinamerika. I latinamerikansk presse har bekløerne ikke lagt sig endnu. „Kurs mod et sammentød, som kan blive voldsemt“, skrev det moderate nyhedsmagasin *Visión*, der er verdensdelens mest indflydelsesrige taler for forretningelivet. Mexicos største dagblad, *Excelsior* i Mexico City, bragte en tegning af Nixon som skummelt udsende bedemand, der begraver den for 38 år siden indledte amerikanske latinamerikapolitik. „Den Gode Nabo Politikk“, *Dagbladet Granma* i Havana betegnede USA's nye politik som „imperialisme“ og sagde, at latinamerikanerne nu ville „få 10 % mere ... sult“.

Det var en direkte hentydning

GRATIS FJERNSYN FINDER IKKE

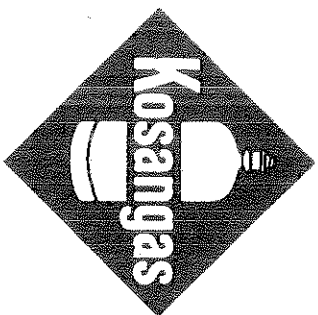
Borgernes forbrugsfrihed skal ikke yderligere beskæres

Den idé, som den nye kulturminister har lanceret om at gøre radio og fjernsyn gratis, vil sikkert vinde gehør hos mange, der nu betaler licens. Det er rart at spare en udgift, og der er meget andet at bruge penge til.

Bliver der indvendt, at radio og fjernsyn ikke bliver gratis for lytterne og seerne, da de over skatterne må betale for fornøjelsen, vil det nok blive indrømmet, men samtidig anført, at man dog sparer administrationen af licensopkrævningen og sparer licensbetalerne for ulejligheden med indbetalingen.

Bliver det indvendt, at de medborgere, der ikke har radio og fjernsyn eller kun radio, nu kommer til at betale for en ydelse, som de ikke selv får, vil denne indvending blive mødt med et beklagende skuldertræk og måske udtryk for forundring over, at man kan leve uden fjernsyn.

Kvalitet Service Garanti

Forhandlere overalt.

til forhøjelsen med 10 % af de amerikanske toldafgifter på import af fremmede varer (dog ikke på visse råvarer henhørende under internationale prisstaler, for eksempel kaffe) og nedskæring på 10 % af de amerikanske bislandsydelse til udlandet. Dette sidste græder dog ikke Latinamerika.

Latinamerika uden skyld i USA's handelsunderskud

Washington gjorde grældende, at man for at mindske udsigterne til en regulær handelskrig måtte indføre disse forholdsregler på „lige og ikke-diskriminerende“ grundlag over for alle verdens nationer. Dette synspunkt blev kraftigt imødegået på et hastemøde indkaldt af de latinameri-

kanske nationer i Buenos Aires.

Det blev påpeget, at det ikke var u-landene, der var skyld i USA's økonomiske vanskeligheder. USA har et betydeligt handelsoverskud med Latinamerika. Sidste år var det på 790 millioner dollars. De store amerikanske private investeringer i verdenshandelen (i alt 13,8 milliarder dollars) betyder en årlig nettogevinst for den amerikanske handelsbalance på langt over en milliard dollars. I Afrika, hvor de amerikanske private investeringer kun beløber sig til 3 milliarder dollars, var den hjemtagne nettoprofit i 1969 på 800 millioner - eller svarende til 28 %.

Derfor kommer de meget betydelige beløb, som den latinamerikanske overklasse hvert år sender ud af landet for at have sine penge i sikkerhed i amerikanske og vesteuropæiske banker. For det sidste ti-år drejer det sig om et beløb på 10-15 milliarder dollars. Alt dette rejser unngædeligt

I næste omgang gøres ydelsen „gratis“, idet man enten en tid indfører en særlig afgift på skattebilletten, eller man tager straks skridtet fuldt ud og finansierer ydelsen som en statsudgift på linie med alle andre.

Denne skridtvise udvikling, hvorved man kommer til at betale mere og mere for, hvad man ikke ønsker eller ikke har brug for, og mindre og mindre for ting, man ellers ville være indstillet på at betale, motiveres på mangfoldige måder.

I visse tilfælde søger man at klare sig med at forsikre som i det foreliggende tilfælde, at et statsmonopol er en „teknisk nødvendighed“, og at udgifterne bedstribels over skatternes almindelige provenu er den „billigste løsning“.

Ingen af delene er naturligvis rigtigt. For den, der ikke har fjernsyn, kan det i hvert fald ikke være den billigste løsning, og de, som betaler licens, ved dog ihvertfald, hvad udsættelserne koster dem, hvad de ikke aner, hvis omkostningerne overtages af statskassen.

En forøgelse af Danmarks Raddos pengeforbrug kræver i dag, at licensen forhøjes, hvad der ikke kan holdes hemmeligt, og det kan give anledning til protester, men hvis det offentlige betaler gildet, er der ingen, som kender regningen for den enkelte, og ingen, der har interesse i eller har mulighed for at gøre indsigelser.

I andre tilfælde med overgang til „gratis“ ydelse svinger man sig op til at tale om kulturelle og sociale hensyn eller sætter sig højt på den moralske hest og afviser, at der bør „tjenes“ på dette eller hint.

Hvad enten man optræder i rollen som den, der rationaliserer eler moraliserer, er formålet dog et og det samme, nemlig at lade staten overlage så meget som muligt og leve til borgernes forbrugsfrihed så lidt som muligt.

E. O.

spørgsmålet: Hvem hjælper i virkeligheden hvem?

Den amerikanske særtold koster Latinamerika 1,5 milliarder dollars

Under det 7. årsmøde for Det Inter-Amerikanske Økonomiske

De fattigste forsesmes. Billedet viser slum i en brasiliansk storby.

og Sociale Råd (CIES) i Panama City i september brast den traditionelle samarbejdsvilje og loyalitet over for USA. CIES, det vil sige de 22 latinamerikanske medlemsstater, krævede i en fælles resolution, at den amerikanske særtold på 10 % skulle afskaffes for verdenshandelsens varer. I modsat fald ville det koste Latinamerikas handelsbalance 1,5 milliarder dollars på årsbasis. USA's delegation nægtede at skrive under.

De latinamerikanske landes eksport beløber sig årligt til 13,6 milliarder dollars. Heraf udgør udsættelsen til USA 5,2 milliarder, eller 38,2 %.

Det danske flertal vil ikke acceptere dansk medlemskab af EEC

— *Markedsministerens tale i Bruxelles er enten beregnet til indvortes brug i Socialdemokratiet, eller også er den signal til en begyndende retræte for den officielle danske markedspolitik, måske begge dele, udtalte Retsforbundets landsformand Ib Christensen på Henry George Forenings årsmøde i København d. 14. november.*

— Den danske regering ville næppe udsætte sig selv for en så alvorlig tiltræksning fra ministerrådet, som den faktisk fik, hvis den ikke var klar over, at grundlaget for dens markedspolitik er vilgende.

Det er nærmest usandsynligt, at Norge bliver medlem af Fællesmarkedet, og det må nu stå klart, at det danske folks flertal ikke vil acceptere, at Danmark som det eneste nordiske land lader sig indlemme i et fællesmarked, hvis økonomiske fordele for os bliver stadig mere tvivlsomme, og som beskærer vor selvstændighed så stærkt.

Ib Christensen sluttede:

— Hvis regeringen på baggrund af et beskedent flertal ved en

Præsident Nixon har gjort én indrømmelse over for Latinamerika. Verdenshandelen ville blive undtaget fra den 10 % nedskæring af USA's statslige u-landsbistand. Det var et beskedent løfte. Den amerikanske kongres har kraftigt nedskåret af u-landsbistand i de senere år.

Sidste år lovede Washington således at yde 1 milliard dollars til Den Inter-Amerikanske Udviklingsbank (IDB). Kongressen har hidtil givet 100 millioner. Til gengæld har et lille østasiatisk land fået lovning på 310 millioner dollars. Det er Cambodja. Af de 310 millioner er de 200 millioner millioner bistand.

FN tager sagen op

Det store møde i Lima, Peru, mellem „Gruppen af 77“, nemlig de efterhånden 91 u-lande, der er medlemmer af UNCTAD, vil give rig lejlighed til blide anlægger anod de rige lande og især USA's kortsynede, egoistiske politik over for de fattige nationer. Mødet skal forberede næste års verdenskonference i Santiago, Chile, hvor UNCTAD-3 skal finde sted. Altså det 3. møde mellem medlemme af FN's Konference for Handel og Udvikling.

Måske ikke helt tilfældigt, så er Perus Lima og Chiles Santiago blevet politiske centre for den nationalistiske bølge, der svømmer hen over de latinamerikanske stater i denne tid. Denne nationalismen er i sin konsekvens „anti-amerikansk“, fordi USA har glemt, at der med det koloniale betegnede overherredømme også følger visse forpligtelser.

U-landene i Afrika, Asien og Latinamerika, skrev *The Washington Post* i en leder i midten af oktober, er „de uskyldige og faktisk hjælpeløse ofre for de rige nationers bestræbelser på at vedligeholde og øge deres egen rigdom“.

Halldor Sigurdsson.

Enhverlivets liberale filosofi

— *Lukkeloven bør opheves, sagde Retsforbundets landsformand. Ib Christensen på et offentligt møde på Christiansborg onsdag den 17. november.*

— Både hensynet til forbrugere, turisterne, enhverlivets strukturtilpasning og besparelserne ved afskaffelse af dens administration gør det både rimeligt og påkrævet.

De arbejderbeskyttelseshensyn, der tidligere kunne motivere den, varetages nu på fuldt tilfredsstillende vis af organisationerne. Og de mindre selvstændige næringsdrivende vil på længere sigt få en kæmpchance ved at få lov til at holde åbent når som helst, det måtte passe dem og kunderne.

For enhverlivets liberale livsfilosofi må lukkeloven være en utilælig selvmodsagtelse, sluttende Retsforbundets landsformand.

VOR MENING

OM ANDRES MENING...

OVERFLØDIGE TILSKUD

- er de nu også overflødige?

JYLLANS-POSTEN (u. p.) bryder sig ikke om, at partierne nasser på statskassen og har begået en bidsk leder om problemerne omkring de eventuelle tilskud til partiernes oplysningsvirksomhed m. h. t. en dansk tilslutning til Fællesmarkedet.

Folketinget bestemmer for os allesammen. Hvem bestemmer for Folketinget? Det gør Folketinget.

Det kan vel ikke være anderledes, men det burde forpligtede det høje tings medlemmer til at træde varsomt.

Denne forpligtelse følger de åbenbart ikke - i hvert fald ikke de partiledere, som i disse dage med Folketingets formand har truffet aftaler om øgede statstilskud til partierne til markedsoplysning.

Det er noget fuldstændig meningsløst, der er ved at ske.

Særlige midler til oplysning om Fællesmarkedet er aldeles overflødige. For offentligheden er det ikke oplysende materiale, der mangler, men tid og lyst til at overkomme at sætte sig ind i det.

I en halv snes år har aviser og tidsskrifter, radio og fjernsyn samt foredragsholdere i hobetal informeret og oplyst, orienteret og propageret højt videnskabeligt og fladt populariserende i et omfang, så ingen har kunnet kapere blot en brøkdel af det.

Og mere vil følge, meget mere. Ganske uanset offentlige tilskud. Så har man fundet ud af, at tilskud kan ydes til oplysning, der ikke er propaganda. Hvad der er hvad, skal et direktorat være dommer over.

Opgaven er naturligvis håbløs, hvad Anders Andersen vil kalde oplysning for muldets frænder, vil andre uden vaklen kritisere som hårsk propaganda - og omvendt.

Partierne uden for Folketinget vil S og SF gerne støtte, men det

vil de borgerlige partier ikke. Det er forresten dem, der kalder sig liberale.

Hvis endelig nogen kunne trænge til lidt håndorer, var det egentlig netop småpartierne ude i den kolde sne. Lad os se, om de får dem.

Hvis nu endelig staten absolut vil smide penge ud til det overflødige formål, så ville det eneste rimelige naturligvis være at dele det beløb, der stilles til rådighed, i to lige store dele - den ene halvdel til tilhængerne af dansk tilslutning og den anden halvdel til modstanderne. For det er de to hovedsynspunkter, der er tale om og det er disse to holdninger, folket skal vælge imellem ved folkeafstemningen.

Så skulle naturligvis både Socialdemokratiet og de radikale have andel i begge puljer...

Er der stadig nogen, som ikke kan se, at af alle mulige tilskudsidéer er denne en af de mest håbløse?

☆

Nu forsikrer partierne, at deres markedstilskud naturligvis skal være midlertidigt. Den midlertidighed er der næppe mange, som tror på. Og måske bliver det først for alvor nødvendigt med oplysning, hvis Danmark kommer ind - for at retfærdiggøre henholdsvis anbefaling og afvisning.

I det hele taget bør partierne overhovedet ikke have statstilskud. Folketingets medlemmer skal have gode forhold, kontorer, sekretærer, ekspert-bistand m. v., men de skal have det som folke-

EN ALVORLIG SAG

„Berlingske Tidende's leder den 21. november beskæftiger sig med diskussionen om en eventuel EF tilslutnings overensstemmelse med Grundlovens § 20, og bladet skriver bl. a.:

Under folketingsdebatten forle-

den lovede statsministeren, at

Forurening Realitet

og politisk stof

Af lic. agro.

J. P. S K O U

Hele befolkningen er skyldig - politikerne er ansvarlige for den fortsatte udvikling.

Debatten

En „normal“ debat vokser frem til et klimax, klinger af og forsvinder - ofte hen i glenselens verden. Sådan har det ikke været med forureningsdebatten, og sådan må det ikke gå. Den har stået på i årevis uden at tabe i intensitet og med en række højdepunkter, dokumenterede realiteter, påstande, beskyldninger, filosofi, fanatisme, følelser, frygt og politik - hele rækken rundt flere gange. En stadig strøm af stof og meninger vælter frem i alle former for massemedier, fra talerstole og i diskussioner mand og mand imellem. Alle føler sig efterhånden påvirket og medskyldige, og det er vel i en nøddeskal sandheden og en af debattens formål. Den har også været og har stadig det andet formål, at tvinge politikerne til at priori-

Der er ingen vej tilbage

Altid - længere tilbage end historien rækker - har mennesker brudt „naturens orden eller ligevægt“ for at skaffe sig selv fordele, og samtidig har det i større eller mindre udstrækning brudt broerne af bag sig, så der ingen vej er tilbage til tidligere tilstande - i hvert fald ikke uden at forminske befolkningen og levestandarden. Disse indgreb er øget

Pladenyt:

Gustav Mahlers 7. symfoni

I Deccas serie af Gustav Mahlers symfonier, dirigeret af den ungarsk fødte dirigent *Georg Solti*, er det nu også muligt at anskaffe sig nr. 7, den sidste i rækken af tre symfonier, hvor komponisten udelukkende gør brug af det store senromantiske orkester uden at indlemme vokale passager. Symfoni nr. 7, undertiden med tilnavnet „Lied der Nacht“, blev komponeret i årene 1904-05; først adskillige årtier efter værketets uopførelse i 1908 blev symfonien almindelig kendt, uden tvivl fordi al opmærksomhed blev rettet mod mesterens 8. symfoni, der rummer en masse spidsfindigheder og samtidig kræver et opsigtsvækkende opbud af medvirkende.

I dag er det imidlertid muligt at vælge mellem flere indspilninger af den 7. symfoni, og markeret er som nævnt nu blevet uvidet med endnu en, nemlig Solovis udgave. Man mærker i denne indspilning den tydelige centrering omkring 2. og 4. sats, der bærer titlerne „Nachtmusik I og II“. Det er disse to satser, der har givet symfonien tilnavnet „Lied der Nacht“, og det var disse to satser Mahler først komponerede, inspireret af en sejltur på

vare imod, at denne alvorlige sag havner i en diskussion, som synes det rene ordkløveri. F. eks lagde hr. Overgaard Nielsen megen vægt på det forhold, at grundlovens § 20 anvender ordet „overlode“, medens professor Max Sørensen i sit responsum bruger ordet „overdrage“ - og hr. Overgaard Nielsen mente, at det sidste er mere vidtgående end det første.

Det er vist ret tilfældigt, om man bruger det ene eller det andet af de to ord, og det kan i hvert fald ikke ses at have nogen betydning for, hvorvidt vi bør tilslutte os EF.

● Nu er dette ordkløveri jo kun en lille del af spørgsmålet om

EF og grundloven, men åbenbart tilstrækkeligt til at „Berlingske Tidende“ vil ofre en leder på det måske fordi den øvrige del af problemet ikke lader sig afvise på samme måde.

Endelig er jura jo for en stor del et spørgsmål om fortolkninger, og når det drejer sig om landets forfatning, er det en alvorlig sag, der ikke kan affærdiges som „ordkløveri“. Hvis den grundlovs-mæssige procedure ved indtræden i EF er, at Grundloven skal ændres, så må denne procedure overholdes, uanset hvad Berlingske mener.

generationer. Derfor er det ikke mærkeligt, at netop ungdomme er er langt fremme i denne debat og kræver, at hver generation løser sine egne problemer, for hvis der ikke tages effektive skridt til deres løsning nu, vil ødelæggelserne blive uoverskuelige og mulighedsvis uleselige for de kommende generationer.

Vi er alle skyldige

Mennesker kan ikke undgå at forurene. Derfor er det oplagt politisk opgave at trække grænserne for det, der kan tolereres for, hvorvidt de økonomiske byrder fordeles.

Retsforbundets forureningspolitiske udspil indleder med at konstatere, at forurening er forbudt. Det lyder som en utopi, men i al sin simpelhed betyder det, lige som for andre forbud, at der må betales for en overtrædelse, og en sådan gør vi os skyldige i flere gange hver eneste dag.

I tørklosetternes tid var der ikke noget forureningsproblem fra den kant, da indholdet brugtes til det, det er, nemlig gødning. I vor tid trækker vi bare i snoren og overlade vort forureningsproblem til andre. Enten siver omstøtningsresterne ud i jorden, eller også føres de ud i søer, vandløb eller til kysten, hvor de tilfører vandtilforbrugende organisk stof og beriger det med kvælstof og fosfor, så algerne vækstbetingelser

Industriens forurening

Det kan være vanskeligt at overskue betydningen af den almindelige forurening som befolkningen forårsager, men sammenhængt hermed må industriens forurening i alle forhold betragtes som et mangehovedet uhyre.

Afhængig af bestanddelene kan industrien både forurene og forgive vor luft og vore vand, og den kan desuden nedbryde vore

Har vi råd til at sænke grundlovsgebyret?

**Zahle og Klaus Berntsen levede ikke paa
for lemmereadvokaterens private
udlægninger i vildlossugen**

Indrigsministeren ved kemneredvoket *Poul Schmidt* ved højesterisssagtorer *Hans Saby* ved hr. fuldmægtig *Cadours* fremkom i sit svarskrift i valglovsagen ved Østre Landret med en mildt sagt ejendommelig udlægning af udtrykket „ligelig repræsentation“ i grundlovens § 31, st. 2. Se artiklen om valglovsst. 2, andersteds i bladet). Det må i denne forbindelse være af interesse at se, hvad grundlovgiverne i sin tid sagde om det spørgsmål Kammeradvokaten har nævnt. Ikke ret i, at de ikke har udtalt lovens tekst.

Den nærværende formulering af grdl. § 31, str. 2 stammer fra grundloven af 1915. Havd kommissærpræsident C. Th. Zahle sagde ved første behandling af forslaget til Danmarks Fluges Grundlov i folketingset den 22. april 1915 må vel siges at have med til lovens forarbejder. Han sagde bl. a.:

- Den almindelige politiske udvikling siden Jant-grundloven har medført ønsket om at sikre hver vælger den indflydelse på folke- tingsrepræsentationens sammensætning, som hans stemmeret til- lægger ham. Det er dette, der har fundet udtryk i bestemmelsen i § 32 om, at vælgerne ved den valg- munde og de normerte regler for valgrets udøvelse, den for- skrifter, skal have til formål at sikre den ligelige repræsentation af de forskellige anskuelser blandt vælgerne. Ved den foreslåede af- fæltelse af § 32 er en forholds- mæssig repræsentation af de for- skellige anskuelser blandt vælger- ne grundlovmæssigt fastslået.

Dermed er forholdstalsvalgmanden som sådan taget i betragtning af de hidtil kendte metoder, ikke fælsstillet i den forstand, at ingen anden valgmode kan anvendes til formålets opnåelse.

Man kan ikke forlade den økonomiske vækst og den økonomiske velstand, som er vækstmåden til fordel for en vælgemåde (f. eks. valg i enkeltbyggerier, planter og dyr og den menneskelige sundhed (det sidste dog kun i meget ekstrene tilfælde her i landet). Den vil oftest være tale om dyre foranstaltninger for at fjerne eller væsentlig reducere de industris forurening. Det har naturligvis været medvirkende til, at også være begrundet i en venten på en lovgivning, der skal sætte grænser for forurening. Derfor er der stærkt pres på politikerne for at stille krav til industrien.

Deer ikke vanskeligst at stille krav til industrien, og der er ingen tvil om, at de tekniske foranstaltninger i de fleste tilfælde lader sig gennemføre, men så kommer det springende punkt: hvem skal betale?

Reiseforbundet kræver ækvivalent kompensasjon. Det betyder at enhver betaler for sin forurening og også for de foranstaltninger der er nødvendige for at hindre eller begrænse forurening. Industrien vil selvfølgelig lægge disse omkostninger på vaerpsien så det i sidste instans bliver forbrugeren der betaler. Det må betragtes som naturligt, at den, der forbruger en vare, også betaler for den forurening eller forureningsbegrænselse, der har været nødvendig for dens fremstilling. En offentlig støtte til industrisrens forureningsbegrænselse må derfor stærkt advarsle mod, fordi det vil indebære, at også de, der ikke

mandskredsene uden suppleringskandidater), der i mindre grad giver betingelser for en ligelig repræsentation, men hvis fremtiden måtte bringe til modehold en valgmand, som i højere grad eller på bedre måde end forholdstrassvalgmåden sikrer en ligelig repræsentation af alle anskuelser blandt vælgerne, kan lovgivningsmagten ved en valglov indføre denne.

Forholdstalsvalgmåden er kun et middel til at opnå det grundræstede mål: *den forholdsnessgode repræsentation*, og det kan vel ikke være absolut udelukket, at denne menneskelige ånd kan udtænke et endnu bedre middel dertil.

konstateret, at grundloven af 1866
Zame sluttede sin tale med at
blev skrevet af praktiske politike-
re, der bevidst stræbte efter at
indskrænke og begrænse folket
selskaber. Den blev tiltrædt af
folkeførere, hvis mod og tillid var
brudt, og som i de hårde tider ef-
ter 1864 mente det nødvendigt at
tage denne grundlov for at be-
vare det mest mulige af folke-
styre. Men i den nye grundlov
har denne fortid og hele det dan-
ske folks parlamentariske historie
bundfæstet sig. — Den er et na-
turligt udtryk for den lighed, der
er det ejendommelige træk i det
danske samfunds sammensætning.
Dens ind og grundlovens
ind, fasholdelsen af folkets poli-
tiske frihed og selvbestemmelses-
ret, sluttede konselpresidenten.

Hvis ikke kladden i disse stamsmandsord er tilstrækkelig til at bringe kammeradvokaten og hans medhjælpere på bedte tænk, kan det måske hjælpe at lytte til, hvad f.yn. konselspræsident Klaus Bentsen ved samme lejlighed udtalte på partiet Venstres vegne. Klaus Bentsen har selv som konselspræsident i oktober 1912 forelagt det forslag

bruger den pågældende vare, må
betale.

der krævet og omkostningerne så store, at værene ikke kan konkurrere med samme væren fra lande med lavere krav, ja, så meget mindre, som de danske lukker fabrikken, og arbejdsløshed kan blive følger. Sålædsk kan kravene til industrien let bide sig selv i halen, og der er ingen tvivl om, at de problemer, der her er tale om, stiller krav til politisk kunnen. Man må så have, at det hele ikke ender i dialektiske spillevener.

Krævet om selvvalgt udformelse af arbejdsforholdene er således, at der ikke er mulighed for bare at betale sig fra formuerne, for også denne omkostning vil blive lagt på væren.

Cherish Your Sabbath

Faen ved at stille store krav til industrien kunne man selvstændigt prøve at klare ved at lukke grænser for den pågældende varer, — der er politikere, der er eksperter i den slags —, men nu ligger det altså sådan, at foruæng ik-ke kan der lægges grænser. Vi vil ikke have andres snavs alligevel, derfor er den eneste mulige og fornuftige vej at ydiggælde internationalt samarbejde, der ikke begrænser til en klub af vesteuro-pæiske stater. Det er simpelthen vras og mangel på rimelige argu-menter, når man ser fællesmar-kedsafhængerne anføre, at foru-

af hvilket 1915-grundloven kom til at fremgå, og hans ubrødtel-
lige og dygtige arbejde for sagen
har for al eftertid knyttet nav-
net Bentzens til 1915-grundloven.
Klaus Bentzen udtalte bl. a.:

— Jeg er enig med den høfderede konselspræsident i den forklaring, han gav af indholdet af grundlovens § 32. Der er næppe nogen paragraf, som har været genstand for så mange forordninger, som denne. Det, der er opnået ved den forandring, der er sket, er, at der er sikret forholdsvis og ligelig repræsentation i fremtiden af de forskellige nationer, der hersker mellem landene vælgere. Men miden, hvor på denne repræsentation i fremtiden skal skaffes til vejs, er delvist overladt valgloven at bestemme.

Derhvar her stået to anskuelser stærkt imod hinanden. Den ene, der efter den historiske udvikling holdt på valg i enkeltmandskreds, og den anden, der krævede forholdstalsvalg. Da jeg for 2½ år siden havde den ære at fremsætte det lovforslag, som har ligget til grund for de grundlovsforhandlinger, der har været ført i disse halvtredde år, sagde jeg, at der var mulighed for at forbinde disse to bestemmelser med hinanden derved, at man knyttede forholdstalsvalgmåden til valg i enkeltmandskreds, og at der det, der vil ske ved den valglov, hvorom det er opnået enighed. Der vælges 92 medlemmer i enkeltmandskreds, og der af dem vælges 23 medlemmer i forholdstalsmandater af de urepræsenterede stemmer. Når valglovsforslaget kommer til at foreligge, vil det vise, hvorledes man ønsker disse suppleringsmandater fordelt, men jeg slår altså fast, at det, der er sket, er det, at der er sikret landets vælgere ved grundlovsbestemmelsen i § 32, som den nu er formet, forholds- mæssig og ligelig repræsentation af de forskellige anskuelser, der hersker mellem landets vælgere.

reningsbænkampelsen vil være lettere i fællesmarkedet end udenfor,

Hved hjælper det, at Sverige og Danmark holder op med at bruge DDT og kviksølv, hvis landene på den anden side af Østersøen på grund af mangtende internationalt samarbejde fortsat poser disse stoffer ud. Det bliver der ikke mere liv i Østersøen ved. I som-

Polimeres chiv

Dermed mange afregninger for politikerne at gøre, hvis de både skal have rimelige og effektive lo-ve. Disse afregninger må ikke på- de sted på lutter kik eller på- grundlag af debattens indhold som sådan. Der må et bedre grundlag bli. Derfor nedskrives et forureningsråd, der nu ved hjælp af megen ekspertviden har nedbrudt de foreliggende realite-ter, i den udstrækning de er kendt, og deres vidn i en række rapporter. Efter min opfatning er der her gjort et overordentlig stort, godt og sobert arbejde.

— Det store, der er opnået, er, at vi nu giver det danske folk tilbage til en grundlov, der hviler på den lige og almindelige valgret. Klaus Bernsen, og han sluttede således:

- Det, der vil dele os i frem-

Den gamle ingeniørkasserne på hjørnet af Bredegade og Fredericiagade. Sæde for den Rigsdag, der vedtog Grundloven af 1915. Nu sæde for Østre Landstet, der i disse dage er skueplads for en sag, i hvilken denne grundlovs tilblivelse har en central placering.

imod privilegier, men en kamp om de anskuelser, som vi hver for sig har tilegnet os. Vi vil nu komme til at leve under en forfatning, der viser, at vi er et folk, der ikke er splittet i stænder, men et folk, der står lige for loven, og de kampe, der vil blive ført – for der vil altid blive ført kampe om de forskellige grundsatninger og anskuelser – vil blive ført under helt andre former end dem, hvormed den politiske strid hidtil er ført. Og jeg håber,

som må være et vigtigt og tungtvejende grundlag for den lovgivning, som må komme.

Der givet, at arbejdet vil møde kritik, fordi der ikke har været plads til det udkommenterede og til faahtikernes synspunkter, men det tjener til rådets ære, at det på en række punkter, hvor den eksisterende viden er fundet for lille, foreslås iværksat undersøgelsesarbejde.

I forbindelse med fremsættelsen af forslaget om ændring af lov om folkeskolen, og her kan det kun gælde, at de på mange punkter fader sammen med de synspunkter, der er Retsforbundets.

I Vejen Treen nr. 46 fremsætte redaktøren håb om, at fornuftsministeren ville læse med det skulde da glæde mig, men det er nok så vigtigt, at han grundlæggende læser de foreliggende rapporter. Her vil ministeren nemlig kunne hente elementerne til den effektivitet i bekæmpelsen, som vi alle håber på kan opnås.

Forureningsrådet og dets eksperter har selvfølgelig ikke givet anvisninger på fordelingen af udgifterne, da det er en rent politisk opgave. Her må vi have, at ministeren, når han nu er i gang med at læse, også vil studere Retsforbundets forureningspolitiske udspil.

Med den mistillid, der næres til politikere og til deres evne og

at der i vore lovgivende forsamlinger vil blive en helt anden tone end den, der tit har hersket her under vore forhandlinger. Jeg håber, at når der i Danmark skal fejres grundlovsfest den 5. juni nu og i fremtiden, vil det ikke være et enkelt parti, der holder

Venstre og det radikale Venstre er naturligvis ikke i et og samme skib, men det er alt forklædt, at deres politiske holdninger er så forskellige. Fortid og Hærling og Baums-gaard skal slippe for nogen sam-menligning med Bernissen og Zahle. Men det burde måske nok vække til eftertanke, at dagens kamp imod partiparalyserne i valgloven må føres af SF i folketinget og at Rødtforbundet, VS og Kommunisterne ved Østre Landsret.

Pow.

vilje om at skære igennem ude-
tildrige hensyn til særinteresser
kan man frygte, at de kommande
love vil blive udvandede i forhold
til rapportens forslag, og man må
endvidere frygte, at det vil
med de love, som det gik med de
og for sig gode vandløbslov
Det blev nok at og til håndhæve
over for enkeltpersoner, men al-
drig over for kommuner og andre
væsen, der er svære at straffe
Var det blevet håndhævet skarp-
rok, ville mange forurensnings-
blemer have været mindre i dag.
Det skal blive interessant at se
om ministerens lovforslag om bi-
lemes udstødning er begyndelsen
til noget større, eller om det bare
er skygebojsning. Grundlaget er
til stede, så resultatet skulle ge-
ne blive andet end det.

P. P. Simon
Roskilde.

Er De klar over,
at »VEJEN FREM«
kan købes i kiosker
på Københavns
Hovedbanegård?

DEBAT!

Utilstrækkelig grundelse for større skat på bolig

Ib Jensen, Albertslund, der tit har udtrykt sig klart og tydeligt om Retsforbundets program, så det har været en fryd for retstatsfolk at høre eller læse, kom i Vejen Frem af 23. okt. til at strive, at Retsforbundet går ind for en forhøjelse af den nuværende skat på boliger i parcelhuse.

Jeg måtte naturligvis tro, at der var tale om en misforståelse, og skrev et indlæg herimod, der blev bragt i Vejen Frem den 13. nov. Min forundring er stor over at se, at Ib Jensen i samme nr. udbreder sig over emnet på en måde, der slet ikke ligner hans sædvanlige klare og letfælgelige argumentation.

Programerklæringen om, at det må være Retsforbundets opgave at afskaffe indkomst- og forbrugsskatter er vi enige om, men desværre tyder resten af indlægget ikke på, at Ib Jensen er i stand til at føre os frem til dette mål.

Med henvisning til Vejen Frem 13. nov., side 4, må jeg fremhæve følgende:

Det er *gavnligt* for samfundet at afskaffe skat på forbrug og på arbejde.

Det er *skadeligt* at indføre nye skatter på arbejde og forbrug.

Det er *ikke retfærdigt* at indføre eller forhøje skat på bolig, og Ib Jensen har ikke forklaret, hvori den retfærdighed består, som han hævder er til stede.

Det er *blodig uretfærdigt* at kræve skat af en del af boligtagerne (der er ejere af parcelhuse) og ikke gøre det af den anden del af boligtagerne (der lejer deres boliger, eller er ejere af ejerlejligheder).

Det er *udelukkende* en skatte-teknisk konstruktion, at der skal ansættes en „lejeværdi“ af ting, man selv ejer. Princippet bør bekæmpes kraftigt. Det kan udmærket til, at man forpligtes til at angive til skattevæsenet, at man har haft en indtægt ved at køre i sin egen bil, eller ved at bruge sit eget spisebord, service, gulvtæppe, lamper etc. eller ved at gå med sit eget tøj, som man selv har købt, og således sparet store udgifter ved ikke at leje tilsvarende genstande.

Det lyder måske som en vittighed, - *det er dystre alvor!*

Det er *misvisende* at betegne beskattningen af renteindtægten som en skat af formue.

Det er *fejlagtigt* at sige, at husejerne ikke formuebeskattes. Det bliver husejere på lige fod med enhver anden formueejer.

Det er *vildledende* at anføre, at den der har gæld i sit hus sættes lavere i „lejeværdi“ end den, der ingen gæld har i sit hus af samme værdi. De sætter ens i „lejeværdi“, og altså bliver det meget svært for „broderskabet“ i Ib Jensens indlæg 13. nov. at betale både renter af afdrag af 250.000 kr. og betale skat af Ib Jensens „lejeværdi forhøjet til et relevant niveau“.

tiltræden af den nye grundlov med udtrykket mellemfolkelig retsorden og samarbejde næppe har ment afgivelse af suverænitet og selvbestemmelsesret i et omfang, hvad der måtte ligge uden for det rent folkeretslige område. Dette er så meget mere sandsynligt, som der ikke i 1953 forelå en situation, hvor man kunne tænke sig afgivelse af statsretlige beføjelser.

Når spørgsmålet nu også har været gjort til genstand for debat på højeste juridiske plan, må det være rimeligt, at landets højeste domstole tager et sådant spørgsmål under realitetsbehandling.

Under henvisning til, hvad der foran er anført, må det være klart, at dansk tilslutning til Fællesmarkedet kræver en grundlovsændring efter reglerne i grundlovens § 88, der blandt andet kræver, at 40 % af de stemmerettigede skal stemme for en grundlovsændring - og at ja-stemmerne dernæst skal udgøre et flertal af de afgivne stemmer.

Det forholdsvis, at sagen om en sådan tiltrædelses grundlovsstridighed er indbragt for domstolene, må medføre, at der indtræder en opsættende virkning.

Viser det sig, at domstolene afviser sagen - eller ikke giver sagsøgeren medhold i sin påstand

Det vidner om *manglende indsigt* i samfundsøkonomiske sammenhænge, når renteindtægt af penge i banken eller på anden måde stillet til rådighed for andre, ligestilles med den gavn, som ejeren kan have af at bruge pengene selv.

Man *udfører et arbejde for at kunne dække sine egne behov. Lånerenten er et tillæg, som den får, der stiller sit arbejdsresultat til rådighed for andre. Det er irrelevant at beregne en „lejeværdi“ af ejendele, der ikke udlejes, som indtægt, - hvorimod det kan være relevant at beregne værdien af en privatformue ved at kapitalisere en skønnet lejeværdi.*

Ib Jensens taleksemplar viser, at han ikke alene taler om en „forhøjelse til et relevant niveau“ af det, som vi i dag kalder „lejeværdi“ af egen bolig, men han taler om *et helt nyt princip*, som vi aldrig har set eller hørt om før.

Jeg vil anbefale, at Ib Jensen kalder sine udtalelser tilbage og venter med at kalde et sådant helt nyt princip for Retsforbundets forslag, indtil et større antal medlemmer af Retsforbundet har haft lejlighed til at gøre sig bekendt med reglerne og har overvejet og drøftet reglerne igen, og indtil Retsforbundets forbundsråd har erklæret reglerne for overensstemmende med den målsætning, der fremgår af Retsforbundets arbejdsprogram.

GRUNDLOV OG FÆLLESMARKED

om, at dansk indtræden i Fællesmarkedet er grundlovsstridig i henhold til de nugældende bestemmelser - da har modstanderne af dansk indtræden i Fællesmarkedet kun ét at gøre: at møde op ved folkeafstemningen og sikre, at nej-stemmerne er i flertal - og at de udgør mindst 30 % af de stemmeberettigede vælgeres stemmer.

Grundloven er en lov, den ifølge sagens natur skal være vanskeligere at ændre end andre love. Grundloven er også en lov, der på mange områder skal sikre, at flertallet ikke misbruger sin magt. Ud fra flere synspunkter må det derfor være ønskeligt, at domstolene også fra tid til anden, når lejlighed gives, tager spørgsmålet om lovens grundlovsstridighed op til behandling. Ligeledes må det være ønskeligt, om domstolene, når lejlighed gives, tager spørgsmålet om Folketingets processuelle fremgangsmåde op til behandling.

Glem ikke, at De med et nej til Fællesmarkedet siger ja til et frit Europa og en fri verden.

Ole Flyvgard.

Et af de 13 folketingsmedlemmer, der udeluktes på grund af spærreregion. (i „Kristeligt Dagblad“).

Spalteplads m.m.

Nogle dage efter at have læst en artikel af overdyrløge Riemann, Hobro, i Retsforbundets ugeblad „Vejen Frem“ ser man, at han i Jyllands-Posten laver vrøvl over, at retstatsfolk, der er tilhængere af EF, ikke kan få spalteplads i „Ret og Frihed“, som én gang i hver måned er identisk med „Vejen Frem“. - Riemann har både d. 11/9 (10 dage før valget) og d. 13/11 haft spalteplads i „Vejen Frem“.

Riemann må naturligvis have sine meninger om bureaukrati-vædet m. m. i EF, men det hører ingen steder hjemme at argumentere på en sådan måde, fordi han er blevet gal i hovedet på partiets ledelse.

I samme læsebrev i J.-P. efterlyser Riemann dr. Starckes meninger angående Retsforbundets stilling til EF. Dette må åskyldes, at Riemann ikke har hørt dr. Starcke for nylig.

Knud Tholstrup's mening efterlyses også. - Når man ved, hvilken enorm indsats Knud Tholstrup gjorde i valgkampen, kan man dårligt tænke sig, at han skulle være særlig uenig med partiets politiske linie.

★

Fænomenet Glistrup etc.

Advokat *Edvart Troelstrup*, København, skriver underende i Advokatbladet og dagspressen om advokat Glistrup's ødelæggende virksomhed og spørger, om der ikke kan gøres noget for at standse advokatens fremfærd etc. At advokat Glistrup etc. frit kan optræde og udøse, som han gør, forekommer mig ganske enkelt at ligge i advokatens mand-

Når Riemann i sit indlæg kan sige, at Retsforbundets ledere vender ryggen til det nye Europa, må det skyldes, at han ikke er orienteret om, at Retsforbundet har udarbejdet forslag angående Danmarks markedspolitik, hvoraf det fremgår, at Danmark ønsker en associering med EF. Dette kan give den frihandel, vi ønsker. - Ufrithed bør hverken Riemann eller andre gå ind for.

H. Grønbech Lund.

ge og mærkelige privilegier og begunstigelser, som f. eks. end ikke adelen tidligere sad inde med - og her vel først og fremmest:

I: Privilegiet „Selvdømme“ og II: Privilegiet „kollektivt forbund med dommerne“ etc.

- Privilegier, som er akademisk-jakobinske og vel i praksis så nogenlunde ensbetydende med fredhelighed.

Hvis privilegiet i blev ændret til: Klageinstans - „nærmeste dommer“, og i spørgsmålet privilegium II, at alle danske dommere udmeldte sig af forbundet, tror jeg ikke på, at fænomener som: Carl Madsen, Glistrup og advokaterne i „Boss-sagen“ ville have mulighed for at optræde ret længe, som de gør.

Tidligere var fem ledende danske dagblade uafhængige og åbne for artikler i almindelighed om dette emne.

I dag er det allerede, som kun fagfæller og kolleger til Glistrup offentlig kan komme til orde om emnet, så det kan måske være derfor, at de fælles - og formentlig grundlovs-stridige - privilegier aldrig omtales offentligt?

Dommerens uafhængighed i forhold til netop sådanne borgere må styrkes!

Alle ved det - ingen gør noget! Det haster!

Med venlig hilsen
Kay Wilbroe Segel

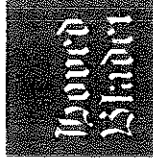
Pensionisteme er den samfund der ved mind

Sortsmudstighed langhårede

Et par spørgsmål i anledning af Hovedbladets artikel den 4/9 om Theos demonstration:

AF ASBJØRNQ tillade sig at finde der en forordning der sig at pensionister kan få kommunen til at dække huskitterne, a

TRYKSAG	
Jeg bestiller herved abonnement på HOVEDBLADET (sæt kryds!):	
☐ 21 kroner for 13 numre	☐ 40 kroner for 26 numre
☐ 76 kroner for 52 numre	
Betalt:	
☐ opkræves	☐ følger vedlagt i check
☐ er giroet til postkonto nr. 18 22 00	
Navn:	
Gade:	
By:	
Postboks 200 1008 København V	

2CV-dubben opløser i lemmer, og de der all- sværet, vil snart få brev rekonstruktion Bilet m- til HD

Hed en bane for Hovetbi

Er der to ægteske unge der har lyst til at bli sammen med Michael Haus Dreier og Peter vend dig til Hovetbi Nattegulevej 19, Tårn

Kære Birgit Nr. 2, 4 og 5 fra venstre indad. Prøv at gi' leen noget ol ikke Ego.

H

Jeg har sendt min pakke

Photoatelier + politik

Postboks 200

1008 København V

Koalitionsparti, protesparti, valgforbundsparti, hvorfor ikke?

Når jeg ved sidste valg efter svære overvejelser besluttede at afgive min stemme på Retsforbundet, skyldes det forventningerne om, at dette parti bedst formåede at udarbejde objektive, lovgivende og realistiske løsninger på samfundets problemer ved at sætte mennesket i centrum i stedet for som privatkapitalismen og kommunismen, der henholdsvis leder sig lede af økonomiske og statslige hensyn. Jeg følte mig også overbevist om, at partiet var det mest demokratiske, respekterede alle mennesker og grupper uanset synspunkter, og i praksis var i stand til at handle herefter.

Jeg er desværre i dag stærkt i tvivl, om dette er tilfældet. På sidste landsmøde blev der stillet forslag om at danne et protesparti med det formål, at de små partier skulle samarbejde for at opnå repræsentation ved næste folkevalgsvale. Det blev pålagt forbundsrådet at optage forhandlinger med de øvrige partier herom.

I nr. 44 af „Vejen Frem“ foreslår hr. *Aggergren* dannelsen af et koalitionsparti med samme formål.

Via massemedierne er vi blevet informeret om, at De Uafhængige har rettet henvendelse til blandt andet Retsforbundet om dannelsen af et parti med samme formål. Gennem samme medier erfarer vi, at Ib Christensen har afsøket at medvirke.

Hvad er forklaringen herpå? Der skal foreligge meget klare og tungvejende argumenter for partiets holdning til et sådant samarbejde og begrundelsen for ikke at tage spørgsmålet op i bladet, for at jeg kan føle mig overbevist om, at partiets stillingtagen og behandling af spørgsmålet er i overensstemmelse med mine forventninger til partiet.

Argumenter som, at vælgerne ikke vil kunne forstå meningen eller, at der føres en retssag mod spørrereglen bedes undladt. Jeg forudsætter henholdsvis, at partiet troede på sine vælgere og havde realitetssans.

Med venlig hilsen
Erik Lundkvist.

★

Triste udsigter for folketingsmedlemmernes omdømme

Det er al værd og respekt værd, når den socialdemokratiske folketingsmand *Søren B. Jørgensen* går i rette med den fra samme parti rydudnevrte trafikminister *Jens Kampmann* på grund af den nes imødekommenhed over for byggeriet af Hammel lufthavn.

Søren B. Jørgensen har sikkert ret i, at flertallet af indbyggerne i Aarhus ant ikke ønsker lufthavnen, og han har med garanti ret, når han siger, at det virker mærkeligt, når regeringen den ene dag vedtager en 10 pct. ekstra importtold, af hensyn til landets økonomi, for den næste dag at give

Aarhus amt tilladelse til at låne 100 mill. kr. til lufthavnsbyggeri.

Ingen kan på baggrund af Søren B. Jørgensens udtalelse være i tvivl om, hvor han står i Hammelsagen. Fra hans side må det blive et klart nej, hvis regeringen finder på at fremsætte lovforslag om Hammel lufthavn, kan Jørgensen altså roligt stemme nej. Det er hans overbevisning, og i følge grundloven er et medlem af Folketinget ene og alene bundet deraf.

Alligevel stemmer Søren B. Jørgensen nok ja til Hammel lufthavn, hvis partigruppen ikke stiller sine medlemmer frit i sagen, eller rettere, hvis hr. J. O. Krag dikterer hr. Jørgensen at stemme ja, så har han at rette sig dertil.

Med andre ord, hr. Søren B. Jørgensen kan komme til at blæse sin overbevisning og grundlovens ord et langt stykke og i stedet følge sig efter formand Krag's ønsker.

Det er ikke så svært, hvis det ender med, at medlemmer af Folketinget bliver regnet for det, de i langt de fleste tilfælde optræder som – stemmekvæg.

Ib Jensen.

★

Riemans 15 punkter

I „Vejen Frem“ for 13. november fremsætter overdyrlæge A. 77h. *Riemann* sit syn på Danmarks eventuelle tilslutning til Fællesmarkedet. (EEC, EF, Romunionen). At Riemann er en meget varm tilhænger heraf, er ikke noget nyt. Det er omkring 10 år siden, at jeg tog det modsatte standpunkt. Det skete ved at møde i Holstebro, hvor Jens Kirk var første taler, og en enkelt sætning brændte sig fast i min bevidsthed, nemlig, at Fællesmarkedet var det værste planøkonomiske makværk, nogen endnu havde fundet på. I diskussionen begæfter sagde jeg, at såremt vi kom ind i dette fællesskab, ville Retsforbundets arbejde for frihandel over alle landegrænser, samt øvrige frihedsideer være standset for al fremtid.

Efter at have læst Riemann's indlæg i „Vejen Frem“, så jeg tilfældigt et indlæg af ham i „Jyll.-P.“ for d. 6. nov., hvor han retter en meget stærkt angreb på Retsforbundet for dets markedspolitiske holdning, som jeg følte stærk trang til at imødegå.

Riemann fortæller i sit indlæg, at han for nogle år siden i Aalborg diskuterede Danmarks optagelse i de europæiske fællesskaber. Dengang var der stærk stemning for, at vi skulle søge optagelse sammen med England. Men, fortæller R., da det nu overtrådte valg nærmede sig, ændrede Retsforbundet kurs og klængede sig til en „hypotilik“ i håb om, at nye vælgere ville påskønne partiets negativisme og bringe det i Folketinget, hvilket som bekendt mislykkedes.

Efter en henstilling til kendte retsforbundsfolk skriver R.: Det vil være sørgeligt, dersom en kilke af urealistiske stræbere bemægtiger sig Retsforbundet og forplumrer retsstatsteiden. -- Javistså!

Forenings- og kreds- meddelelser

Ribe-kredsen

Generalforsamlingen er udsat til mandag den 29. ds. kl. 20,00 på hotel Gredstedbro.

P. b. v.

Kai Pedersen.

Den sønderjyske stor-kreds

Skærbæk-kredsen afholder møde tirsdag den 7. december kl. 20,00 på Åbings hotel, Skærbæk.

Men se nu søgen fra den modsatte synsvinkel. Det er rigtigt, at der først i træsserne foruden Riemann var ledende folk i Retsforbundet, der viste deres mangler på forståelse af retsstatsteiden ved at gå ind for tilslutning til det, som Jens Kirk kaldte et planøkonomisk makværk.

Med hensyn til Riemann's 15 punkter har jeg fået det samme indtryk som af hans tidligere udtalelser, nemlig at han er optaget af kollektivt fællesskab, som har en hel del med kommunisme, men intet som helst med retsstat at gøre.

Det ville være let at opstille en lang række punkter, der klart og tydeligt siger, at Retsforbundet ligesit program og idé ikke kan gå ind i EF og på Romtraktatens betingelser. Men det kan ikke være nødvendigt at nævne andet, end at der her ikke er tale om et frihandelsområde, men en toldunion, samt at det hele styres af en overstatslig myndighed, der skal styre og regulere efter et planøkonomisk mønster, der siger SPARTO til alt, hvad vi hidtil har kendt af kontorstyrer. Ja, og så må jeg lige tilføje, at mums og lignende tossestrøger er anerkendt i fællesskabet.

Hvornår Retsforbundet klart har taget stilling imod tilslutning hertil, er jeg faktisk ikke klar over, men det er i hvert fald gået deligt, at det er sket, ligesom det også er glædeligt, at Jens Kirk har fået en central plads i partiet; det kan måske hindre de „stræbere“, der vil føre partiet på afveje, i at få indflydelse.

Søren *Pedersen*,
Grønbæk Møllegaard,
8643 Aars by.

(Fork. af red.).

Ønsker De at deltage i anmeldelsen af Danmarks Retsforbund til deltagelse i næste valg, bedes De udfylde nedenstående kupon og sende den til: Danmarks Retsforbund, Kroghsgade 1, 2100 København Ø. Retsforbundet sørger for attestation på kommunekontoret.

Meddelelser,
som ønskes optaget
i bladet
fæstkommande læres,
må være
redaktionen i hænde
senest
onsdag morgen.

Kredskandidaterne

Zvold og *Erika Petersen* taler om Fællesmarkedet og Retsforbundets muligheder nu og i fremtiden. Endvidere taler *Alli Petersen*, Sønderborg, om organisatonen.

Grenå-kredsen

Der afholdes offentligt møde i bagermester Andersen's sal i Vild onsdag den 8. december.

På mødet taler forbundsrådsmedlem *gdr. Jens Kirk*, Thisted, over emnet: Landbrugspolitik og markedspolitik.

Kredsens folketingskandidat, ingener *Erling Wichhi Madsen* taler over et emne efter eget valg. Vel mødt onsdag den 8. december kl. 20,00.

P. b. v.,
Lillienskjold.

Den sønderjyske stor-kreds

Den ny-etablerede Åbenrå-kreds afholder møde på Jernbanehotellet i Rødekro torsdag den 2. december kl. 20,00.

KLIP TIL BLADETS KANT

Undertegnede bestiller

VEJEN FREM

☐ Årsabonnement 52 kr.

☐ Kvartalsabonnement 15 kr.

Sæt kryds ved det ønskede

Navn

Stilling

Postadr.

Reserveret postvæsenet

56

Kan
nedlægges
ufrankeret
i postbrev-
kasserne

TRYKSAG

VEJEN FREM
KROGHSGADE 1
2100 KØBENHAVN Ø.

Fulde navn (blok bogstaver)		
Stilling	Fødselsdag	Fødselsår
Bopæl		
Postadresse		
Kommune	Amt	

Undertegnede erklærer herved at ville deltage i anmeldelsen af partiet DANMARKS RETSFORBUND som agter at deltage i kommende folketingsvalg

den

(Egenhændig datering)

(Egenhændig og sædvanlig underskrift)

Erklæringen er kun gyldig, hvis både datering og underskrift er håndskrevet af vælgeren personlig

Udfyldes af kommunekontoret

At ovenstående vælger er optaget på valglisten i

attesteres herved

kommune under løbenummer

kommune, den

19

Nybyg - Ombyg - Tilbyg

Tilbud gives.

Axel Korup

Tømrermester - Selsø - Skibby - Tlf. (03) 32 01 28.

Malerfirma

H. VINTER POULSEN

Solbækvej 10 - Skodstrup.

Telf. 06 99 14 73

— alt malerarbejde udføres

Påstår EF-sagen afvist af retten

Landsretsagfører Lars O. Grønborgs sagsanlæg imod statsminister J. O. Krag om reglerne for en eventuel dansk tiltrædelse af Rom-traktaten kom for Østre Landsret i mandags.

„Grundlovens § 20 kan ikke anvendes“, siger Grønborg, der mener, at en dansk indtræden i Fællesmarkedet må forudsætte en grundlovsændring efter reglerne i § 88.

Der mldte sig mange bi-intervener til støtte for Lars O. Grønborgs påstand. Således bl. a. partiet Danmarks Rotsforbund ved landsformanden Ib Christensen.

sen, organisationen „Frit Norden“ ved civilingeniør Knud P. Pedersen, „Frit Danmark“ ved Irs. Jørgen Jacobsen, udgiveren af tidskriftet „Folkelig Front“ Carl Haugsted og partiet Dansk Samling.

Kammeradvokatens repræsentant påstod i sit svarskrift sagen afvist, primært fordi der efter kammeradvokatens mening ikke foreligger en lovbeslutning i EF-sagen, som retten kan tage stilling til, og sekundært fordi Irs. Lars O. Grønborg (og dermed bi-interventerne) ikke menes at have den fornødne retlige interesse.

Det er farligt

Interessen omkring Danmarks Radios forvaltning af sit monopol er enorm, og det er forståeligt, for „informationsmagten“ er at ligesille med samfundets klassiske tre magter: den lovgivende, udøvende og dømmende magt.

Det er derfor, det er så farligt, at de magthavende politiske grupper har sat sig på Danmarks Radio med det formål at få deres egne synspunkter mest muligt frem – og undertrykke andres tankender.

Hvis kulturminister Niels Mathiasens tanke om et skattefinansieret radio- og fjernsynsmonopol bliver gennemført, vil magthaverne have sat sig endnu bedre til rette, og vi vil være nået endnu et skridt mod „franske tilstande“ med et statsdirigeret og -kontrolleret mediemonopol. Den, der sidder på kassen, er i det lange løb bestemmende.

Ny konklusion udbedes, hvis forskellen er ens

Ministeren har hævdet, at forskellen mellem licens- og skatte-

Ugens hak

Så så vi atter engang et bevis på det danske klimas styrke. Snestormen jog såvel den kinesiske debut i FN som spændingen i Mellemøsten væk fra avisernes forsider og langt ind i petit-storfe-

betaling såmænd ikke er stor, da finansudvalget alligevel lægger loft over Danmarks Radios udgifter. Men så må konklusionen være, at man lader licensbetalerne selv bestemme beløbsrammen, f. eks. ved at lade seerne og lytterne direkte vælge radiorådets medlemmer, således som foreslået i Retsforbundets i juni offentliggjorte forslag til ny radiospretningslov. Man kunne også overveje at lade Danmarks Radios budget komme til direkte afstemning hos licensbetalerne.

En selvstændig, ikke-politisk institution

På samme måde som man re-spekterer dagbladenes uafhængighed, bør man anerkende Danmarks Radios selvstændighed over for et hvilket som helst regeringss- eller folketingsflertal. Men da Danmarks Radio administrerer et monopol – og man med rette vægrer sig ved at acceptere et sideordnet kommercielt monopol – må det hente sin legitimitet hos seerne og lytterne, da det for folkestyret er for farligt at lade de magthavende politikere – personificeret i indtil flere forhenværende statsministre og nuværende gruppeformænd og ordforere – beherske det.

Den tidligere kulturminister, K. Helveg Petersen var – tilsyneladende i modsætning til sin afleser – ikke uden blik for denne problematik og foreslog et repræsentantskab af „kulturoplysningsforbundene“ og fra amterne m. fl., men han var tydeligvis ikke skarpsindig nok til at erkende, at også hans forslag lod sig overvinde af magtstræbende store partier, jævnfør det „lytterforeningsvalgte“ radiorådsmedlem J. O. Krag.

Egen økonomi nødvendig for en selvstændig radio

Hvis derfor Danmarks Radios selvstændighed over for de magthavende grupper i regering og Folketing skal sikres, må den være herre over sin egen økonomi.

se i sagen. Denne påstand fører formentlig til, at en eller flere af bi-interventerne søger fri proces til at indtræde som hovedintervenienter for derved at kunne overtage sagen for Grønborg.

At der er alvorlige realiteter i spørgsmålet om reglerne for en evt. dansk indlemmelse i Romunionen tør vist ingen bestride, men foreløbig er det rettens sag at tage stilling til, om sagsanlægget skal afvises på formald. Sagen blev ud- at til den 20. december, hvor Grønborg skal replikere.

P o w -

DE SIDDER GODT

mi, og ledelsen må vælges direkte af seerne og lytterne. Det er med rette blevet kaldt forbrugerdemokrati, men det vil også være den bedste vej til at sikre med-

Ib Christensen,

arbejderdemokratiet. Det er med god grund, at den nye radiorådsformand har fundet forslaget interessant.

Sådan tolkede Heinesen Radiospretningsloven

De små partier – især dem uden folketingsrepræsentation, og af dem er der jo mange siden 21/9 1971 – ved på deres krop, hvad den nuværende radioordning betyder. For Retsforbundets vedkommende kan anføres, at partiet ikke en eneste gang mellem folketingsvalgene i 1968 og 1971 har været indbudt til at medvirke i nogen debatudsendelse i radio og fjernsyn, uden hensyn til at partiet (bortset fra nogle måneder i 1969) hele tiden har været opstillingsberettiget.

Problemet

Det er derfor rart at se, at den nye radiorådsformand Ole Espersen til Information har yttet ønske om, at ideologiske mindretalsgrupper får tilbudt fast sendetid. Det håber vi bliver en realitet, på samme måde som vi i en række dagblade er sikret fast spalteleads i lighed med de øvrige politiske partier.

Problemet er nemlig ikke blot det udtalte – men effektive – tryk, de politiske magthavere lægger over Danmarks Radio, men også det forhold, at det journalistiske ofte vil være af mindre interesse, hvad partier uden for magtfeitet foretager, mener eller foreslår. Derfor var Låberalt Centrum „in“ 1965-66, men uden interesse 1966-68, og derfor var Socialistisk Folkeparti søgen 1966-68, men pressemæssigt vegeterede de 1968-71, ligeledes Venstresocialisterne.

Der består med andre ord ofte en konflikt mellem den journalistiske vurdering af, hvad der er „stor“ i på den ene side og på den anden side de politiske partiers interesse i at få deres budskab kommunikeret. For de mindre politiske partier, der ikke er i regeringssposition, og som ikke har omfattende alternativ mediedækning ved støtte fra udbredte, indflydelsesrige dagblade, er denne interessekonflikt skæbnesvangere. Og det er vel i erkendelse heraf, at nogle danske aviser har givet fast spalteleads til alle opstillingsberettigede partier, og at man i Holland har en ordning, hvorefter mindretallene får fast sendetid i radio og fjernsyn.

En kæmpeoverraskelse

Da Retsforbundet under den nylig overståede valgkamp præsterede sig i partiets udsendelser, kom det som en kæmpeoverraskelse for formentlig det store flertal af landets vælgerbefolkning, hvad partiet står for i dag. Hverken Danmarks Radio eller de store monopolbladene i f. eks. Hovedstaden havde givet deres publikum mange chancer for at stifte bekendtskab med

partiet, uden hensyn til den informationsstrøm, der uge efter uge i årevis er tilflydt dem gennem vor pressetjeneste. Ole Espersen har derfor ganske ret, når han omtaler det urimelige i, at vælgerne kun gennem en kort, hektisk valgkamp får mulighed for at få kendskab til de ikke-repræsenterede partiers meninger.

Hvis og hvis og hvis

Hvis radiorådsformandens partifæller i regeringen, nærmere betegnet kulturministeren, ikke får held til at dreje halsen om på Danmarks Radios sidste rest af selvstændighed, nemlig licensfinansieringen, og hvis radiorådet iøvrigt vil lytte til sin nye formands synspunkter – og hvis endelig Danmarks Radios medarbejdere i deres professionelle interesse og ansvarsfølelse vil leve op til radiospretningslovens krav om alsidighed i udsendelserne, må der være håb om, at de ikke repræsenterede politiske partier får bedre kår end dem, der hidtil er blevet dem til del i Danmarks Radio.

Ib Christensen
(Information).

Kørl SAGT

Vil du vide, hvad Vorherre synes om penge, så se på de mennesker, han giver dem til.

(- Maurice Baring).

☆

Løgen har endnu påvist, at man med en reageringsøkonomi højere levestandard end med markedsøkonomi.

(- Professor E. J. Mishan).

☆

En dansk journalist siger, at en europæer er en mand, som af frygt for at blive russer, gradvis bliver amerikaner.

(- Freedom & Union).

☆

En pensionist er en mand, der ægger sig over at have mistet en stilling, som han har været utilfreds med hele sit liv.

(- K. K. Steincke).

☆

Alle drenge burde lære at lave mad – det ville ophæve noget af mandens naturlige afhængighed af kvinden.

(- Ernest Marples).

☆

Alle de internationale problemer kunne løses let og bekvemt, hvis folk bare ville drefte spørgsmålene sagligt og roligt og være enige med os!

(- C. K. Chesterton).

(Fortælt fra side 1)

de jordværdistigninger, som helt automatisk kommer i kølvandet på dette skridt, ved at inddrage dem til nytte for os alle.

Det er urimeligt at tro, at vor boligminister ikke skulle kunne disse mekanismer og deres virkninger. Dum er han jo ikke.

End er han vel i grunden heller ikke, sådan rent menneskeligt/personligt – men det må siges, at hans politik virker så skadelig for landets borgere, at det ligner onskabs gerning.

„Onde Helge“ sidder nu på boligministerposten.